

LAURA KNEIDL

SOME
ONE

else

SOMEONE-SERIE #2

Laura Kneidl

Someone else

Vertaald door Annelies Sijmons

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Beste Cassandra,

Wat leuk dat je dit jaar deelneemt aan de Science Fiction & Fantasy Conventie. De SciFaCon biedt je spannende pannediscussies, interessante lezingen en avontuurlijke workshops. Je toegangsbewijs vind je in de bijlage. Vergeet dit niet te printen en mee te nemen.

Als je vragen hebt, ons team helpt je graag!

Ik kraaide en stuitte van plezier in mijn bed – mijn versie van een vreugdedans. Sinds gisteravond had ik de bevestigingsmail met mijn toegangsbewijs al minstens tien keer gelezen en iedere keer maakte mijn maag salto's van vreugde.

Ik kon het nog steeds niet geloven. Eindelijk zou ik een SciFaCon bezoeken! Sinds ik me kon heugen, wilde ik al naar dit evenement waar alles draait om fantasy, of het nu gaat om films, series, boeken, games of spellen. Maar het was me nog nooit gelukt. Of ik had geen tijd of geld gehad, of mijn vrienden waren verhinderd. En die ene keer, twee jaar geleden, toen ik eindelijk kon gaan, had het lot een spaak in mijn wielen gestoken.

Maar dit jaar zou het lukken. Over een paar weken zou ik samen met Auri, mijn beste vriendin Micah en haar vriend Julian op reis gaan naar Seattle. En dat betekende dat ik niet veel tijd meer had voor het maken van mijn nieuwe cosplaykostuum. Haastig sloot ik mijn mail op mijn telefoon af en ik opende de Twitch-app. De stream van de TRGame was ondertussen geladen.

TR was mijn lievelingsgamer en omdat Auri en ik hadden besloten dat we samen een hexer-cosplay wilden maken, wilde ik per se de ‘Let’s play’ van *The Witcher 3: Wild Hunt* bekijken. Auri zou gaan als Geralt van Rivia en ik als Ciri. Ik wist alleen nog niet zeker of ik wilde gaan als de gameversie van Ciri of als het personage uit de boeken. Auri had al gekozen voor de gameversie van Geralt, waarschijnlijk omdat dit personage gewoonlijk niet één, maar twee zwaarden op zijn rug droeg. Ik had daar geen bezwaar tegen, omdat ik me veel ergere dingen kon voorstellen dan Auri in een strak leren pak. Bovendien verheugde ik me meer op de tijd die we samen zouden doorbrengen dan op zijn outfit. In het ontwerpen, het in elkaar zetten en het afwerken van het kostuum gingen minstens honderd uur zitten. Normaal brachten we samen al veel tijd door, omdat we huisgenoten waren en ook elkaars beste vrienden, maar dit was toch anders. Samen chillen op de bank terwijl we voor de tiende keer keken naar *Buffy – In de ban van de demonen* was niet hetzelfde als samen aan een project werken waar we allebei superenthousiast over waren.

Het liefst was ik direct naar de dichtstbijzijnde stoffenwinkel gehold, maar over zulke ingenieuze kostuums moest je goed nadenken. Anders kochten Auri en ik nog meters aan dure stof, die we uiteindelijk niet zouden gebruiken. We werden weliswaar allebei financieel ondersteund door onze ouders en Auri ontving ook een beurs, maar toch was geld – zoals bij de meeste studenten – voor ons een issue, vooral nu Julian was vertrokken en bij Micah woonde.

Ik richtte mijn aandacht weer op de ‘Let’s Play’ van TRGame, die net in Ciri’s lichaam was gekropen voor een nieuwe gamesessie. Elke keer drukte ik op de pauzeknop, bestudeerde de outfit en vergeleek ik die met de foto’s die ik had gevonden op internet en had geprint als vergelijkingsmateriaal. Tegelijkertijd maakte ik aantekeningen en bedacht ik hoe ik de details van haar kostuum goedkoop kon namaken.

Ik ging helemaal op in mijn werk, totdat ik werd gestoord door geklop.

Verdwaasd keek ik op toen de deur van mijn kamer ook gelijk openging. Dat deed Auri altijd. Hij kondigde zichzelf aan met een klop op de deur, maar wachtte nooit op een antwoord dat hij kon binnenkomen. Dat was niet omdat hij ongeduldig was of geen respect had, maar omdat hij me kende en wist dat hij altijd welkom was. Als ik echt niet gestoord wilde worden, dan had ik mijn deur wel op slot gedaan.

‘Hé.’ Ik ging rechtop zitten in mijn bed.

Zoals elke keer maakte mijn hart een verraderlijk sprongetje als ik Maurice Remington zag. Maar inmiddels was ik zeer bedreven in het negeren van mijn gevoelens voor mijn beste vriend. Ze waren als het geraas van de auto’s die ’s nachts mijn slaapkamerraam passeerden. Ik hoorde ze wel, maar zolang ik het raam gesloten hield, kon ik rustig slapen.

Auri keek me fronsend aan. ‘Je bent nog helemaal niet aangekleed.’

Ik bekeek mezelf en besepte dat ik weliswaar mijn pyjama had uitgetrokken, maar in plaats daarvan mijn gebruikelijke thuisoutfit droeg: een comfortabele yogabroek en een te groot T-shirt dat vroeger van Auri was geweest. Het was zwart met een volwassen print van het logo van een footballteam. Aan de voorkant had ik er een knoop in gelegd, zodat het niet om mijn bovenbenen slingerde.

‘Micah en Julian wachten vast al op ons.’

Ik fronste en speurde mijn geheugen af naar een afspraak die ik blijkbaar was vergeten. Eigenlijk wist ik niet eens zeker welke dag van de week het was. De zomervakantie was begonnen en ik had besloten dat ik geen extra lessen zou volgen. Dat betekende dat ik vrij had en mijn tijd kon besteden zoals ik dat zelf wilde. Er wachtten geen deadlines of colleges op me. Ik had geen aca-

demische verplichtingen en dat voelde heerlijk. Ook al betekende het dat ik ieder gevoel voor tijd was verloren.

Mijn blik ging naar de wekker naast mijn bed. Auri zuchtte, maar leek niet echt geërgerd, eerder geamuseerd door mijn gebrek aan planning. In tegenstelling tot mijn dagen waren de zijne nauwkeurig gepland, van de footballtraining in de vroege ochtend tot en met de work-out in de late avond. Tussendoor volgde hij ook nog extra colleges voor meer studiepunten.

‘We zouden naar de rommelmarkt in het park gaan.’

Ik vertrok mijn mond in een verontschuldigende glimlach. Nu herinnerde ik me het weer. Micah en Julian wilden op zoek gaan naar spullen voor hun flat en hadden gevraagd of we megingen om, als dat nodig was, te helpen dragen.

‘Geef me tien minuten.’

‘Mhm,’ bromde Auri, alsof hij de inschatting van de tijd die ik nodig had voor volledig utopisch hield, en hij sloot de deur achter zich.

Ik sprong uit bed en haastte me naar de badkamer. Er was weliswaar geen tijd meer om lang te douchen, maar ik wilde me toch wel even snel afspoelen. Het was deze zomer verdomd heet, ik zweette al van een beetje rondlummelen. Mijn haar, dat als het nat was eerder bruin leek dan rood, stak ik met een klem omhoog en daarna poetste ik mijn tanden, omdat ik niet meer zeker wist of ik dat vanmorgen al had gedaan. Mezelf opmaken liet ik maar achterwege, omdat het slechts een kwestie van tijd was voordat het zweet de make-up van mijn gezicht zou spoelen.

Gewikkeld in een enorme handdoek schoot ik langs Auri terug naar mijn kamer. Ik droogde me haastig af en ik trok schoon ondergoed aan, waarna ik de scheefhangende deur opendeed van mijn klerenkast. Auri en ik hadden hem twee jaar geleden samen in elkaar gezet en waarschijnlijk ergens een schroef niet goed aangedraaid. We hadden nooit de moeite genomen om dit

schoonheidsfoutje te corrigeren. Ik koos voor een gebloemde linnen jurk met een korte mouw, die net over de twee witte sensoren viel die op mijn bovenarm zaten. Wat was ik intens blij met die twee, omdat ze me insuline gaven en mijn bloedsuikerspiegel maten zonder dat ik mezelf steeds hoefde te prikken, zoals in mijn eerste jaren na de diagnose van diabetes type 1. Maar mooi waren ze nou ook weer niet, en ze zorgden ervoor dat mensen me aanstaarden of ongepaste vragen stelden.

Nadat ik was aangekleed, pakte ik mijn tas en ik controleerde of het belangrijkste erin zat: portemonnee, sleutel en mijn mobieltje met daarop de monitor-app, het pompje dat mijn insulinegehalte regelde, wat druivensuiker en een setje voor noodgevallen als de techniek me in de steek liet. Met de volle tas over mijn schouder ging ik naar de woonkamer.

Auri zat op de bank en keek geboeid op zijn telefoon, zich niet bewust van mijn aanwezigheid. In opperste concentratie had hij zijn wenkbrauwen samengetrokken en hij stak nadenkend zijn onderlip naar voren.

Zijn gezicht was net zo veelzijdig als hijzelf, want zijn twee kanten werden weerspiegeld in zijn gelaatstrekken. De markante kaak, zijn brede neus en zijn kortgeknipte zwarte haar symboliseerden zijn gespierde sportieve kant, een kant die op het sportveld geen genade kende voor zijn tegenstanders. Zijn volle lippen en lieve bruine ogen toonden daarentegen zijn zachte kant, de kant die maakte dat we vrienden waren en ik hem in mijn hart had gesloten. Samen vormden deze twee kanten een spannend contrast waardoor ik mijn ogen moeilijk van Auri kon afhouden.

Misschien was het beter dat ik dat wel deed, voordat hij me betrapte dat ik naar hem staarde, maar ik ontdekte dat hij op zijn mobieltje naar een foto van Geralt keek. Meteen moest ik glimlachen, want ik was blijkbaar niet de enige die nauwelijks kon wachten om met het kostuum aan de slag te gaan.

‘Klaar!’ riep ik om Auri’s aandacht te trekken. Hij tilde zijn hoofd op en bekeek me van top tot teen. ‘Is die jurk nieuw?’

‘Ja, en hij heeft zakken,’ antwoordde ik enthousiast en ik stopte demonstratief mijn handen erin, dolblij dat ik dit juweeltje had gevonden in de winkel tegenover mijn diabetoloog. Op de etalagepop had de rok me een beetje te kort geleden naar mijn smaak, maar omdat ik – als ik me lang maakte – maar 1.55 meter was, pakte de jurk op mij langer uit.

‘Hij staat je goed,’ zei Auri met een glimlach waarvan het ik zo warm kreeg, dat ik bijna in de verleiding kwam hem over mijn gevoelens voor hem te vertellen, die ik achter slot en grendel bewaarde.

‘Dank je,’ antwoordde ik. Hopelijk gaf hij de hittegolf die Mayfield al dagen teisterde de schuld van mijn blozende wangen.

Auri stond op van de bank en samen liepen we de gang op. Aangezien Micah en Julian nog niet op ons stonden te wachten, klopte ik op de voordeur van onze burens.

Ik was blij dat Micah haar appartement niet had verlaten na de vreselijke ruzie en de daaropvolgende breuk met haar ouders. Ik zou haar missen als ze niet meer naast me woonde, want ze was in korte tijd mijn beste vriendin geworden. Het voelde alsof we elkaar al tien jaar kenden, in plaats van tien maanden. Ik had nog nooit een hartelijker mens ontmoet dan haar en het was fijn dat ik haar altijd kon opzoeken zonder dat ik daarvoor een eind moest lopen.

Achter de deur klonken voetstappen en even later deed Julian open. ‘Hoi.’

‘Sorry, we zijn een beetje laat,’ zei ik.

‘Geen stress, Micah is ook nog niet klaar.’ Hij wierp een snelle blik over zijn schouder naar de studeerkamer die ik een paar weken geleden samen met Micah had ingericht. ‘Kom binnen. Het kan nog wel eventjes duren. Ze had opeens een idee voor *Lady Nightmare*.’

Ik wendde me tot Auri. ‘Zie je wel, ik had me helemaal niet hoeven haasten.’

‘Maar nu ben je klaar en kun je rustig op Micah wachten,’ antwoordde hij. Hij legde een hand tegen mijn rug en duwde me zachtjes de woonkamer in. Zijn aanraking voelde ik nauwelijks en toch tintelde mijn hele lichaam. Het was een fijn maar ietwat lastig gevoel. Ik zou er bijna alles voor over hebben gehad om ervan af te komen. Al tientallen keren had ik alle dingen opgeteld die tussen Auri en mij stonden en die ervoor pleitten dat we onze vriendschap niet zouden inruilen voor iets anders, maar mijn vervloekte hart wilde niet luisteren.

Ik slaakte een zucht van verlichting toen Auri zijn hand van mijn rug haalde en vervolgens Laurence begroette. Julian had het katje ongeveer een jaar geleden uit een vuilcontainer gered en ondertussen was de kleine pluizenbol uitgegroeid tot een grote kater met een warrige vacht. Spinnend streelde de kat Auri’s benen terwijl hij hem op zijn kopje kroelde.

Hoewel Auri steevast benadrukte dat hij een hondenmens was, had hij een goede band met Laurence en de kater was dol op hem. In tegenstelling tot mij. In de eerste weken was het beest steeds met een grote boog om me heen gelopen. Inmiddels ging het iets beter tussen ons en liet hij zich aaien, maar als de kat moest kiezen tussen Julian, Micah, Auri en mij, dan kwam ik op de laatste plaats. Ik probeerde het niet persoonlijk op te vatten. Het was mijn geur die sommige dieren onzeker maakte, het neveneffect van mijn ziekte en de insuline. Mensen konden die lucht niet ruiken, maar vooral katten waren er gevoelig voor.

‘Willen jullie wat drinken?’ vroeg Julian, die al bij de koelkast stond.

‘Wat water graag.’

‘Voor mij niets,’ antwoordde Auri, die op de vloer zat en met de kat speelde. Hij had de kattenhengel gevonden die hij wild

over de vloer zwiepte terwijl Laurence uitgelaten het pluizige uiteinde probeerde te vangen.

‘Zoeken jullie iets speciaals op de rommelmarkt?’

‘Nee, we willen gewoon wat inspiratie opdoen,’ antwoordde Julian. Hij gaf me het koude water aan en leunde tegen het aanrecht. Zijn bruine haar viel in dikke golven over zijn voorhoofd. ‘Sommige plekken in ons huis zijn nog kaal en het zou mooi zijn als we op een paar dingen zouden stuiten die we allebei leuk vinden, in plaats van deze tussenoplossing.’

Ik knikte begrijpend. De muren in de flat zagen eruit alsof ze door iemand van tien en iemand van tachtig waren versierd. Elegante zwart-witfoto's van pas gebouwde wolkenkrabbers en geraffineerde opnames van steden vanuit vogelperspectief, met daarnaast posters van *Deadpool* en tal van andere superhelden die je met een doordringende blik aankeken. ‘Als ik iets zie wat jullie leuk zouden kunnen vinden, dan laat ik het weten.’

‘Dank je,’ zei Julian met een glimlach die kuiltjes in zijn wangen maakte.

Dat was nog steeds een vreemde gewaarwording. In het eerste jaar na onze ontmoeting had ik hem zelden zien lachen en als hij het al deed, dan was het een bitter lachje. Ondertussen was dat veranderd. Sinds hij was verstoten door zijn familie en vrienden in Idoha had Julian de afgelopen maanden hard gewerkt aan zichzelf en aan het verdrijven van zijn demonen.

Lange tijd wisten Auri en ik niet waarom Julian zich zo afstandelijk gedroeg. We hadden aangenomen dat hij ons niet mocht, totdat hij ons alles had uitgelegd in een brief. Sinds die dag was er veel veranderd en was Julian in plaats van een kennis een echte vriend geworden.

Ik ging tegenover hem op het aanrecht zitten. ‘Hoe gaat het met de stage?’

‘Goed, maar druk. We werken op dit moment aan een groot

winkelcentrum en de deadline nadert. Deze week werkte ik twaalf of dertien uur per dag op kantoor en toch heb ik dit weekend nog werk meegenomen naar huis.' Hij wees naar een stapel ordners die op de salontafel lag. Er staken talloze post-its en aantekeningen uit.

'Je werkt te veel.'

Hij zuchtte. 'Dat weet ik, maar het wordt waarschijnlijk eerder meer dan minder.'

'Heb je dan tenminste al met Ricky gesproken?'

Julians zucht veranderde in een grrr-geluid. 'Je klinkt al net als Micah.'

Afwachtend keek ik hem aan, want hij had niet gezegd wat ik van hem wilde horen. Hij had altijd al veel gewerkt, soms wel drie banen tegelijkertijd en dat naast zijn studie. Ik zou nooit hebben gedacht dat er een tijd zou komen waarin hij nog harder zou zwoegen. Geen mens was gemaakt voor werkweken van meer dan tachtig uur.

'Ja, ik heb met Ricky gesproken,' zei Julian uiteindelijk. Hij leunde achterover en strekte zijn armen boven zijn hoofd uit, alsof zijn spieren stijf waren van de vele uren die hij achter zijn bureau had doorgebracht. 'Hij was niet blij dat ik een paar weken niet zou komen, vooral omdat hij op zo'n korte termijn geen vervanger voor me kan regelen. Dus als je nog steeds een bijbaantje zoekt deze zomer, dan draag ik je graag voor. Ricky zal blij zijn als ik hem een geschikte hulp op een dienblaadje presenteer.'

'Hoe weet jij dat ik capabel ben?'

'Kun je "hallo" zeggen en weet je hoe een telefoon werkt?'

Ik trok een gezicht. 'Ja.'

'Zie je wel: geschikt. Het is maar een receptiebaantje, je hoeft de mensen niet zelf te tatoeëren.'

'Ik weet niet of -'

'Kom op!' Smekend keek Julian me aan.

Ik vouwde mijn armen voor mijn borst. ‘Je probeert me alleen maar je baan aan te smeren om je geweten te sussen.’

‘Nou en? Ik sus mijn geweten en jij spekt je cosplayfonds. Win-win.’

Ik keek verbaasd op. Die gedachte was nog niet bij me opgekomen. Ergens werken vond ik geen probleem. Tijdens mijn middelbareschooltijd had ik in een hobbywinkel gewerkt. Maar mijn ouders wilden per se mijn studie betalen en alles wat daarbij hoorde. Ze wilden dat ik me volledig op mijn studie concentreerde, zodat ik van deze tijd zou genieten en goede cijfers kon halen. Maar de komende weken had ik geen colleges of bijeenkomsten en het baantje bij Crooked Ink zou tijdelijk zijn, tot het einde van Julians stage. Bovendien waren de SciFaCon en de daarbij horende cosplays voor mijn eigen plezier en zouden mijn ouders daarvoor niet hoeven te betalen, zelfs als ze dat zonder meer zouden doen.

‘Oké, als Ricky het goed vindt, neem ik jouw diensten over totdat je terugkomt.’

‘Geweldig! Ik laat het hem meteen weten,’ zei Julian enthousiast en hij haalde zijn telefoon uit zijn broekzak.

‘Wat is geweldig?’ vroeg Micah, die op dat moment de woonkamer binnenkwam.

‘Cassie neemt mijn diensten over bij Crooked Ink,’ antwoordde Julian zonder op te kijken.

Micahs wenkbrauwen schoten omhoog, alsof ze de onderkant van haar kortgeknipte pony wilden aanraken. ‘Serieus? Jij in een tattooostudio?’

‘Je klinkt verrast. Denk je dat ik dat niet kan?’

‘Natuurlijk kun je dat,’ antwoordde Micah en ze keek van Julian naar mij. ‘Ik ben alleen verbaasd dat je dat wilt doen. Je weet toch wel dat je daar met vreemden moet praten?’

Ik knikte en probeerde niet onzeker te worden van Micahs

woorden. Ze bedoelde het niet naar, maar maakte zich zorgen. Ze wist immers maar al te goed hoe ik me voelde als ik vreemde mensen moest aanspreken. Mijn ouders zeiden altijd gekscherend dat ik zo opging in mijn fantasywereld met alle fictieve personages, dat ik niet meer wist hoe ik moest omgaan met echte mensen. Als ik niet over een of ander fantasyboek of sciencefictionserie kon praten, vond ik het moeilijk om het over koetjes en kalfjes te hebben. Aan de andere kant kwamen mensen niet naar Crooked Ink om met mij te kletsen, maar om een afspraak te maken of een tatoeage te laten zetten. Bovendien ambieerde ik geen carrière in een tattoostudio of als receptioniste. En ik zou daar maar een paar weken werken, dus het was niet belangrijk dat Ricky of de anderen me leuk vonden. Zolang ik de agenda bijhield en de toestemmingsformulieren liet ondertekenen, zou er niets aan de hand zijn. En als ik de toeloop toch niet aankon, dan kon ik altijd nog mijn spullen pakken en vertrekken.

‘Ik weet zeker dat Cassie het geweldig zal doen,’ zei Auri. Hij was van de vloer opgestaan en kwam naast me staan. Als vanzelfsprekend sloeg hij een arm om mijn schouder. Onmiddellijk rook ik de vertrouwde geur van zijn aftershave. Het was een luchtje dat ik voor hem had uitgezocht: donker regenwoud.

Ik keek naar hem op. Ook al zat ik op het aanrecht, toch moest ik nog mijn hoofd in mijn nek leggen. Auri was niet zomaar lang, hij was écht lang.

‘Als je daar werkt, kom ik langs.’

‘Niet zo snel, eerst moet Ricky me die baan geven.’

Auri keek me met een warme blik aan waarin ik een sprankje trots dacht te bespeuren. ‘Dat doet hij vast. En dan kun je vast oefenen door een afspraak met mij te maken.’

‘Wil je een nieuwe tatoeage?’ vroeg ik verbaasd. Zo vergeetachtig als ik soms ook kon zijn, ik was er zeker van dat Auri mij daarover tot dusver niets had verteld.

Hij knikte. ‘Ik wil al lang een nieuwe. Misschien dat een afspraak me motiveert om eindelijk eens een motief te kiezen. En als dat niet lukt, dan mag jij er een uitzoeken.’

‘Meen je dat serieus?’

‘Ja, waarom niet?’

Verbijsterd keek ik hem aan. ‘Je weet toch dat tatoeages permanent zijn?’

‘Nou en? Je kent me en ik vertrouw je.’

Dat kon hij onmogelijk serieus menen. We hadden het hier niet over een peel-off tattoo. Hij zou dat motief voor de rest van zijn leven dragen. Natuurlijk kon ik iets uitzoeken wat hem beviel. Maar het feit dat ik die beslissing voor hem mocht nemen, zou hem voor altijd aan mij verbinden. Elke keer als hij naar de tattoo keek, zou hij aan mij worden herinnerd. Een gedachte die aantrekkelijk was, maar me ook doodsbang maakte. Hoe close onze vriendschap ook was, er was geen garantie dat die altijd zou standhouden. Want er waren net zoveel overeenkomsten als verschillen tussen Auri en mij.

Cassie en Auri zouden het perfecte koppel kunnen zijn: ze zijn beste vrienden, wonen samen, delen een passie voor cosplay, en het allerbelangrijkste: ze houden van elkaar. Toch lijken hun leefwerelden soms mijlenver van elkaar verwijderd te zijn. Terwijl Auri voetbalt, veel kennissen heeft en er graag opuitgaat, trekt Cassie zich het liefst terug van de buitenwereld en heeft ze een kleine vriendenkring. En naarmate de tijd verstrijkt, vreest Cassie dat de gevoelens die haar en Auri verbinden misschien niet zo sterk zijn als de verschillen die hen uit elkaar drijven...

**“IK KAN JE HONDERD KEER LEZEN
EN DUIZEND KEER AANKIJKEN EN TOCH
ZUL JE ME NOOIT VERVELEN.”**

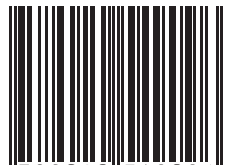
LAURA KNEIDL is een populaire Duitse new adult- en fantasy-auteur. Met haar tweeluik *Raak me. Niet.* en *Verlies me. Niet.* stond ze wekenlang bovenaan de Duitse Spiegel-bestsellerlijst. Ze won de award voor beste romance op LovelyBooks, de Duitse Goodreads.

Lees ook in
deze serie:

Z&K

ISBN 978 90 2054 909 6 NUR 340

9 789020 549096 >

www.zomerenkeuning.nl